

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 83 i 83a regulaminu pracowniczego oraz przepisy załącznika XII do regulaminu pracowniczego, za względu na to, że odmówiła przyjęcia przelożonego przez Komisję projektu rozporządzenia, zawierającego propozycję dostosowania stawki składki na system emerytalno-rentowy dla urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej od dnia 1 lipca 2011 r., mimo iż z wiążącego brzmienia przywołanych artykułów wynika, że coroczne dostosowanie wspomnianej stawki przebiega zgodnie z automatyczną procedurą, niepozostawiającą Radzie żadnych uprawnień dyskrecjonalnych.

Zdaniem skarżącej odmowa przyjęcia przez Radę przedłożonego przez Komisję projektu rozporządzenia, a wraz z nim dostosowania w dół stawki składki urzędników, narusza nie tylko art. 83 ust. 2 regulaminu pracowniczego, gdyż zmusza to urzędników do odprowadzania zbyt wysokiej składki, lecz również art. 83a ust. 1 regulaminu pracowniczego, ponieważ zagraża to równowadze systemu funduszu umownego, który zapewnia emerytury i renty dla urzędników i innych pracowników.

Wreszcie, w ocenie Komisji, prawodawca Unii, wydając w załączniku XII do regulaminu pracowniczego dokładnie określone przepisy w zakresie sposobu obliczania stawki składki urzędników i pracowników, nie pozostawił Radzie żadnych uprawnień dyskrecjonalnych i zobowiązał ją do przyjęcia przedkładanych przez Komisję projektów w rozsądnym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Węgrom

(Sprawa C-462/12)

(2012/C 379/30)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun y K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 12 i 14 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach)

— poprzez zobowiązanie do zapłaty podatku specjalnego w drodze przyjęcia az egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. Törvény (ustawy nr XCIV z dnia 2010 r. w sprawie podatku specjalnego ciążącego na określonych sektorach działalności gospodarczej) przedsiębiorstw świadczących usługi telekomunikacyjne na podstawie zezwolenia ogólnego i

— poprzez brak poinformowania zainteresowanych o zamiarze zmiany zezwoleń ogólnych, praw i warunków [korzystania lub instalacji] oraz poprzez brak wyznaczenia zainteresowanym stronom stosownego terminu, dla przedstawienia przez nich stanowiska w kwestii proponowanych zmian.

2) Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Az egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. Törvény (ustawa nr XCIV z dnia 2010 r. w sprawie podatku specjalnego ciążącego na określonych sektorach działalności gospodarczej) ustanowiła nowy podatek zwany podatkiem specjalnym ciążącym na trzech głównych sektorach gospodarki węgierskiej — handlowej działalności detalicznej, działalności telekomunikacyjnej oraz na ogół działalności związanej z dostarczaniem energii — który muszą opłacać zainteresowani w trakcie trzech kolejnych lat od wartości obrotu przed zapłatą podatków.

Na poparcie swojego żądania stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego Komisja przedstawia następujące zarzuty i argumenty:

Celem dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady jest wdrożenie wewnętrznego rynku w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej poprzez harmonizację i uproszczenie zasad i warunków udzielania zezwoleń. W tym celu Dyrektywa nakłada na prawodawcę obowiązek, aby systemy ogólnych zezwoleń nie zakłócały konkurencji ani też nie utrudniały dostępu do rynku.

Dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące postępowań w sprawach zezwoleń i treści zezwoleń, jak również charakteru i zakresu wiązań ekonomicznych, jakie można nakładać w ramach tych postępowań. Zgodnie z art. 12 opłaty administracyjne, jakie są nakładane na usługi łączności elektronicznej mogą wyłącznie pokrywać koszty administracyjne, jakie związane są z zarządzaniem, kontrolą i wdrażaniem systemu zezwoleń ogólnych, praw korzystania i niektórych szczególnych obowiązków, jak również z pracami normatywnymi związanymi z przygotowaniem i stosowaniem prawa wtórnego i decyzji administracyjnych.

Jeżeli chodzi o podatek specjalny, usługi komunikacji elektronicznej obciążone są poza opłatami administracyjnymi i opłatami za kontrolę, również i inną opłatą pieniężną, która niemniej jednak, sprzecznie z art. 12 dyrektywy nie jest przeznaczona na finansowanie kosztów administracyjnych związanych z systemem zezwoleń ogólnych, lecz jest przeznaczona na pokrycie ogólnych wydatków budżetu państwa węgierskiego.

Komisja uważa, że pobrany w ten sposób podatek specjalny ma charakter ciężaru podatkowego, który ciąży na usługach komunikacji elektronicznej w ramach zezwolenia ogólnego, zwiększa znaczenie obciążenie finansowe dostawców rzeczowej usługi, stanowi przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług telekomunikacyjnych i ma na celu finansowanie wydatków, które nie jest dozwolone przez dyrektywę jako takie i jest sprzeczne z jej art. 12.

Wreszcie, Komisja uważa, że Węgry nie podały we właściwy sposób do wiadomości zainteresowanych zamiaru zmiany zezwoleń ogólnych oraz praw i warunków [korzystania i instalacji], ani nie wyznaczyły wystarczającego terminu dla zainteresowanych do przedstawienia ich stanowisk w kwestii proponowanych zmian. Postępując w ten sposób Węgry naruszyły obowiązki ciążące na nich na mocy art. 14 dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 18 października 2012 r. — Nils Svensson, Sten Sjögren, Madelaine Sahlman, Pia Gadd przeciwko Retriever Sverige AB

(Sprawa C-466/12)

(2012/C 379/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Nils Svensson, Sten Sjögren, Madelaine Sahlman, Pia Gadd

Strona pozwana: Retriever Sverige AB

Pytania prejudycjalne

1) Czy okoliczność, że ktokolwiek inny niż posiadacz praw autorskich do określonego utworu zamieszcza na swej

witrynie internetowej odsyłający do tego utworu link, na który można kliknąć, stanowi publiczne udostępnienie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym? ⁽¹⁾

2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze uzależniona jest od tego, czy utwór, do którego odsyła link zamieszczony jest na stronie internetowej, którą otworzyć może każdy, bez żadnych ograniczeń, czy też na stronie, do której dostęp jest w jakiś sposób ograniczony?

3) Czy w ramach analizy pytania pierwszego należy dokonać rozróżnienia między sytuacją, w której po kliknięciu przez użytkownika na stosowny link utwór ukazuje się na innej stronie internetowej, a sytuacją, w której po kliknięciu przez użytkownika na ten link utwór prezentowany jest w taki sposób, że powstaje wrażenie, iż ukazuje się on na tej samej stronie internetowej?

4) Czy państwo członkowskie może przyznać wyłącznemu prawu autora szerszą ochronę w drodze ustanowienia przepisu przewidującego, że publiczne udostępnianie obejmuje większy zakres działań niż zakres przewidziany w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Timișoara — Rumunia) — SC Volksbank România SA przeciwko Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor CRPC ARAD TIMIȘ

(Sprawa C-47/11) ⁽¹⁾

(2012/C 379/32)

Język postępowania: rumuński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 9.4.2011.